

FILHARMONIA
SZCZECIN

WWW.FILHARMONIA.SZCZECIN.PL

PATRONITE

www.patronite.pl/filharmoniaszczecin

Szanowni Państwo,

dobrym obyczajem przyjętym w salach koncertowych jest oklaskiwanie wykonawców wieloczęściowego utworu dopiero po jego zakończeniu.

Krótkie przerwy między poszczególnymi częściami wypełnione są ciszą.

Brawa między częściami, a jeszcze gorzej – w trakcie dłuższej pauzy mogą rozproszyć wykonawców oraz innych słuchaczy, a przez to zburzyć budowane przez muzykę napięcie i nastrój.

11 marca 2022 roku
Piątek – godz. 19.00

GRANDIOSO CHOPIN | SCHUMANN

Orkiestra Symfoniczna
Filharmonii im. M. Karłowicza w Szczecinie

Anna Fedorova fortepian
Marek Pijarowski dyrygent

W programie:

MYROSŁAW SKORYK
Melodia a-moll [4']

FRYDERYK CHOPIN
Koncert fortepianowy nr 2 f-moll op. 21 [30']
– Maestoso
– Larghetto
– Allegro vivace

/przerwa/

ROBERT SCHUMANN
Symfonia nr 4 d-moll op. 120 [28']
– Ziemlich langsam – Lebhaft
– Romanze (Ziemlich langsam)
– Scherzo (Lebhaft)
– Langsam – Lebhaft

ANNA FEDOROVA

Należy do światowej czołówki młodych pianistek. Od najmłodszych lat wykazywała wrodzoną muzykalność i wybitne zdolności techniczne. Jej międzynarodowa kariera koncertowa nabrała rozpędu, gdy była jeszcze dzieckiem – już wówczas publiczność na całym świecie była „całkowicie zaskoczona, zdumiona i wręcz zniewolona” głębią jej muzycznej ekspresji.

Jej wykonanie II Koncertu fortepianowego c-moll Rachmaninowa w Royal Concertgebouw w 2013 roku stało się najchętniej oglądanym klasycznym koncertem na Youtube (ponad 34 miliony wyświetleń!), doczekało się również wysokich ocen ze strony uznanych autorytetów muzycznych.

Anna Fedorova gościła w najbardziej prestiżowych salach koncertowych Europy, obu Ameryk i Azji – należy tu wymienić m.in. Carnegie Hall w Nowym Jorku, Royal Festival Hall w Londynie, Théâtre des Champs-Élysées w Paryżu, Tonhalle w Zurychu, Palacio de Bellas Artes w Meksyku, Teatro Colón w Buenos Aires, Muzeum Sztuki w Tel Awiwie, Bunka Kaikan w Tokio, Laeiszhalle w Hamburgu i Centro Cultural de Belém w Lizbonie. Występowała również na wielu festiwalach muzycznych. Pianistka jest laureatką wielu międzynarodowych konkursów pianistycznych (m.in. Konkursu „Artur Rubinstein in Memoriam” i Konkursu Pianistycznego w Lyonie), w 2018 roku otrzymała nagrodę Verbier Festival Academy. W swoim dorobku posiada wiele nagrań płytowych – zarówno z repertuarem koncertowym, jak i kameralnym – które spotkały się z wielkim uznaniem krytyków.

Na początku 2021 roku ukazał się film dokumentalny „Rachmaninoff Revisited”, w którym pianistka wzięła udział obok takich gwiazd pianistyki jak Yefim Bronfman, Mikhail Pletnev, Denis Matsuev, Barry Douglas, Alexander Kobrin i Olga Kern.

Anna Fedorova urodziła się w Kijowie. Ukończyła z wyróżnieniem Royal College of Music w Londynie, gdzie uczyła ją Norma Fischer. Studiowała również w prestiżowej Accademia Pianistica w Imoli we Włoszech u Leonida Margariusa oraz w Szkole Muzycznej im. Mykoły Łysenki w Kijowie pod kierunkiem Borysa Fiodorowa.

MAREK PIJAROWSKI

Należy do grona najlepszych polskich dyrygentów. Jest absolwentem wrocławskiej Akademii Muzycznej w klasie dyrygentury Tadeusza Strugały. Swoje umiejętności doskonalił na międzynarodowych kursach mistrzowskich w Weimarze pod kierunkiem znakomitego dyrygenta łotewskiego Arvidsa Jansonsa. W grudniu 1974 roku zdobył I nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Dyrygenckim w Katowicach oraz specjalną nagrodę Orkiestry Filharmonii Śląskiej. Sukces ten przyniósł młodemu dyrygentowi liczne zaproszenia, wśród których szczególne znaczenie miały propozycje występów w Filharmonii Narodowej i z Wielką Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia w Katowicach.

W 1977 roku uzyskał stypendium rządu austriackiego, co umożliwiło mu wyjazd do Wiednia, gdzie przez dziewięć miesięcy rozwijał swój dyrygencki talent w słynnej Hochschule für Musik und Darstellende Kunst pod kierunkiem prof. Karla Österreichera. W tym też czasie zetknął się bezpośrednio ze sztuką takich mistrzów batuty, jak Karajan, Bernstein, Solti czy Abbado.

W 1980 roku Marek Pijarowski został powołany na stanowisko dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Wrocławskiej, jednocześnie przejął obowiązki dyrektora artystycznego Festiwalu Polskiej Muzyki Współczesnej we Wrocławiu – obie funkcje pełnił do 2001 roku. W latach 2002–2005 był dyrektorem artystycznym Filharmonii Łódzkiej oraz I dyrygentem Filharmonii Krakowskiej. Był również dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Chopinowskiego w Dusznikach Zdroju.

Nieprzerwanie od ponad 40 lat artysta w ramach działalności dyrygenckiej współpracuje ze wszystkimi orkiestrami filharmonicznymi i radiowymi w Polsce. Wielokrotnie koncertował za granicą prowadząc polskie orkiestry; dyrygował w większości krajów europejskich, także na Kubie, w USA, Kanadzie, Korei Południowej, Chinach i Meksyku.

W 1997 roku otrzymał z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tytuł naukowy profesora sztuk muzycznych. Zajmuje się pracą dydaktyczną, prowadząc klasę dyrygentury w Akademii Muzycznej we Wrocławiu i na Uniwersytecie Muzycznym w Warszawie.

GRANDIOSO CHOPIN | SCHUMANN

Urodzony we Lwowie a zmarły w Kijowie **Myrośław Skoryk** (1938–2020), kompozytor, pianista i dyrygent, uczeń m.in. Adama Sołtysa i Dymitra Kabalewskiego, uchodzi obecnie za jednego z najważniejszych twórców muzyki ukraińskiej. Jego twórczość jest mocno osadzona w regionalnym folklorze, zwłaszcza huculskim. Słuchającym dziś jego krótkiej **Melodii a-moll** (1981) – w Ukrainie nad wyraz popularnej – warto przypomnieć najważniejsze dzieła kompozytora: są wśród nich orkiestrowy „Tryptyk huculski”, cykl fortepianowy „W Karpatach”, trzy koncerty fortepianowe, dziesięć (!) koncertów skrzypcowych (pisanych w latach 1969–2019), „Requiem”, „Psalmy” i opera „Mojżesz”; szczególne miejsce na tej liście zajmuje efektowny „Koncert karpacki” (1972) na wielką orkiestrę. Poematami symfonicznymi Skoryk upamiętnił sześćdziesiątą rocznicę Wielkiego Głodu na Ukrainie oraz stulecie ukraińskiej emigracji na ziemi amerykańskiej. Stworzył nadto nader udaną muzykę do wielu filmów, m.in. do słynnych „Cieni zapomnianych przodków” (1964) Serhija Paradżanowa. Fragmentem muzyki filmowej jest również prezentowana dziś „Melodia”, spożytkowana w „Wysokiej przełęczy” Wołodymyra Denysenki. (4')

„Wiośnianym” oraz „idyllicznym” nazwał **II Koncert fortepianowy f-moll op. 21** (1829/1830) **Fryderyka Chopina** (1810–1849) Jarosław Iwaszkiewicz w swej godnej przypomnienia, pełnej trafnych intuicji książce o kompozytorze. Z kolei zwycięzca XVII Konkursu Chopinowskiego, południowokoreański pianista Seong-Jin Cho, mówił w jednym z wywiadów, że koncert jest „utworem o młodzieńczej miłości – dochodzą tu do głosu emocje bardzo czyste, a przy tym pełne pasji”, a grając go, poniekąd wciela się w postać człowieka zakochanego... Dodajmy do tego jeszcze porywającą wirtuozerię i romantyczną poetyckość, echa tradycji Mozarta i twórcze zmierzenie się ze współczesnym kompozytorowi stylem brillant.

Część pierwsza (Maestoso), aczkolwiek w swym kształcie zupełnie konwencjonalna – jest to allegro sonatowe z podwójną ekspozycją – od samego początku wprowadza nas w Chopinowski

liryzm i śpiewność, a także dramatyzm. Uwagę zwraca brak tradycyjnej, popisowej kadencji solisty.

Nokturnowa, oniryczna i wariacyjna część środkowa (ostatecznie oznaczona jako *Larghetto*) za wdzięczać ma swój charakter miłości Chopina do młodej śpiewaczki, Konstancji Gładkowskiej. „Na tle przejmującego tremolanda smyczków [...] rozlega się deklamujące, bolesne recitativo fortepianu, na dwoje rąk unisono rozłożone: wymowna to wiosenna burza” – komentował Iwaszkiewicz.

Żywiółowa, imitująca ludowy taniec (jest nim kujawiak bądź mazurek) część ostatnia (*Allegro vivace*) jest kunsztownym rondem. Jednakże molowa tonacja nadaje temu tańcowi dosyć specyficzny klimat – i może tu nawet nieco zdumiewać. Tym wyrazistsza staje się nagła zmiana tonacji na F-dur pod koniec finałowego ogniwa koncertu (traktowana niekiedy jako przejaw młodzieńczego optymizmu Chopina) – utrwała się ona w pamięci słuchacza równie mocno, co charakterystyczne, związane odzywki waltorni (*forte* i *piano*) i wieńcząca dzieło olśniewająca, wielce wirtuozowska koda. (30')

Jako datę powstania **IV Symfonii d-moll op. 120 Roberta Schumanna** (1810–1856) trzeba podać zarówno rok 1841, w którym została skomponowana wersja pierwsza (dedykowana żonie, wykonana w Lipsku i przyjęta niezbyt ciepło), oraz 1851, gdy Schumann ostatecznie ukończył dzieło, zagrane dwa lata później w Düsseldorfie – wkrótce po nieudanej próbie samobójczej kompozytora.

Symfonia d-moll jest świadectwem jego odchodzenia od klasycznego oddzielania poszczególnych części – szybkiej, wolnej, tanecznej w tempie umiarkowanym oraz znów szybkiej – w kierunku właściwej stylowi romantycznemu organicznej jedności dzieła. Nic więc dziwnego, że Schumann traktował swój utwór raczej jako fantazję symfoniczną, której ogniwa wykonywane są *attacca* (bez przerwy), a jedność trzeciego i czwartego została podkreślona pasażowym przejściem – wzorowanym być może na tym, które znamy z Beethovenowskiej V Symfonii.

Wersja dzieła z roku 1851 (z częściami opatrzonymi niemieckimi określeniami tempa) została opublikowana przez Clarę Schumann, a wariant wcześniejszy dał do druku Johannes Brahms (dopiero w roku 1891), co stało się powodem poróżnienia z całkowiec zaskoczoną tym postępkom Clarę. Wersja z roku 1841 uważana jest niekiedy za bardziej przejrzystą, nie jest jednak wolna od pewnych osobliwości i niezręczności w traktowaniu niektórych instrumentów. Clara wyżej ceniła ostateczne opracowanie symfonii, którego kształt miał swe źródło w dyrygenckich doświadczeniach twórcy, a także w jego fascynacji dziełami Beethovena, Schuberta i Mendelssohna. Pisała, że także jej mąż nigdy nie był zadowolony z pierwotnej formy dzieła, stąd zdecydował się na rewizję partytury.

W jednym z listów Brahmsa (1886) czytamy natomiast: „To prawdziwa przyjemność widzieć tu wszystko wyrażone tak jasno i spontanicznie, z odpowiednią łatwością i wdziękiem. [...] Wszystko jest tak absolutnie naturalne, że nie można sobie tego wyobrazić inaczej; nie ma tu ani jaskrawych barw, ani wymuszonych efektów. Ta partytura nigdy nie powinna być zostać poddana rewizji. Bez wątpienia straciła wiele ze swego powabu, lekkości i jasności wypowiedzi”.

Dzisiaj bywają wykonywane i nagrywane obie redakcje utworu. Dodajmy na koniec, że to jednak wersja późniejsza – wbrew nieprzychylnemu osądowi Brahmsa – uważana jest za kanoniczną. (28')

Piotr Urbański

ZAPRASZAMY NA KOLEJNE KONCERTY:

18.03.
pt, 19:00

sala symfoniczna

GRANDIOSO Khachatryan gra Schumanna

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Sergey Khachatryan skrzypce

Josep Caballé Domenech dyrygent

R. SCHUMANN – Koncert skrzypcowy d-moll op. posth. (WoO 23)

R. SCHUMANN – Symfonia nr 2 C-dur op. 61

25.03.
pt, 19:00

sala symfoniczna

GRANDIOSO WEBER | STRAUSS | HALVORSEN

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii w Szczecinie

Alexandre Collard waltornia

Kalle Kuusava dyrygent

C. M. von WEBER – Uwertura do opery „Wolny strzelec” op. 77

R. STRAUSS – Koncert waltorniowy nr 2 Es-dur TrV 283

J. HALVORSEN – Suita w dawnym stylu op. 31

PATRONITE

www.patronite.pl/filharmoniaszczecin

Sehr geehrte Damen und Herren,

im Rahmen der Konzertsitten wird bekanntlich angenommen, dass erst nach Beendigung einer mehrsätzigen Komposition applaudiert werden darf.

Kurze Pausen zwischen den einzelnen Sätzen sind mit Stille gefüllt.

Der Beifall zwischen den Sätzen kann sowohl Musiker als auch andere Zuhörer verwirren und infolgedessen durch Musik geschaffene Spannung und Stimmung zunichte machen.

11. März 2022
Freitag – 19.00 Uhr

GRANDIOSO CHOPIN | SCHUMANN

Sinfonieorchester
der Philharmonie Mieczysław Karłowicz Szczecin

Anna Fedorova Klavier
Marek Pijarowski Leitung

Programm:

MYROSLAW SKORYK
Melodie a-Moll [4']

FRYDERYK CHOPIN
Klavierkonzert Nr. 2 f-Moll op. 21 [30']
– Maestoso
– Larghetto
– Allegro vivace

/Pause/

ROBERT SCHUMANN
Sinfonie Nr. 4 d-Moll op. 120 [28']
– Ziemlich langsam – Lebhaft
– Romanze (Ziemlich langsam)
– Scherzo (Lebhaft)
– Langsam – Lebhaft

ANNA FEDOROVA

Sie gehört der Gruppe der hervorragendsten jungen Pianistinnen an. Sehr früh demonstrierte sie angeborene Musikalität und imposante Fingerfertigkeit. Bereits als Kind begann sie ihre internationale Konzertkarriere – das Publikum auf der ganzen Welt war von der Tiefe ihres musikalischen Ausdrucks „völlig überrascht, begeistert, hingerissen“.

Ihre Aufführung von Rachmaninows Klavierkonzert Nr. 2 c-Moll im Jahre 2013 im Royal Concertgebouw wurde zum meistgesehenen klassischen Musik-Video auf YouTube (über 34 Millionen Aufrufe!) und erntete sehr positive Kritiken aus Fachkreisen.

Anna Fedorova gastierte in den renommiertesten Konzertsälen in Europa, Nord- und Südamerika sowie in Asien – erwähnenswert sind u.a. die Carnegie Hall in New York, die Royal Festival Hall in London, das Théâtre des Champs-Élysées in Paris, die Tonhalle in Zürich, der Palacio de Bellas Artes in Mexiko-Stadt, das Teatro Colón in Buenos Aires, das Tel Aviv Museum of Art, das Bunka Kaikan in Tokio, die Laeiszhalle in Hamburg und das Centro Cultural de Belém in Lissabon. Sie trat auch bei vielen Musikfestivals auf.

Sie ist Preisträgerin zahlreicher internationaler Klavierwettbewerbe („Artur Rubinstein in Memoriam“ Piano Competition, Concours International de Piano de Lyon u.a.), 2018 erhielt sie den Verbier Festival Academy Award. Ihre CD-Einspielungen (konzertante Werke und Kammermusik) wurden von der internationalen Kritik mit höchsten Auszeichnungen bewertet.

Anfang 2021 erschien der Dokumentarfilm „Rachmaninoff Revisited“, an dem die Pianistin neben Klavierstars wie Yefim Bronfman, Mikhail Pletnev, Denis Matsuev, Barry Douglas, Alexander Kobrin und Olga Kern teilgenommen hatte.

Anna Fedorova wurde in Kiew geboren. Sie schloss ihr Studium bei Norma Fischer am Royal College of Music in London mit Auszeichnung ab. Sie studierte auch an der renommierten Accademia Pianistica in Imola (Italien) bei Leonid Margarius und an der Mykola-Lysenko-Musikschule in Kiew bei Boris Fedorov.

MAREK PIJAROWSKI

Er gehört zur Gruppe der hervorragendsten polnischen Dirigenten. Sein Studium absolvierte er an der Breslauer Musikakademie bei Tadeusz Strugała. Die Technik des Dirigierens vervollkommnete er im Rahmen der internationalen Meisterkurse in Weimar beim lettischen Dirigenten Arvīds Jansons. Im Dezember 1974 gewann er den ersten Preis beim Polnischen Dirigentenwettbewerb in Kattowitz sowie den Sonderpreis des Orchesters der Schlesischen Philharmonie. Daraufhin folgten zahlreiche Einladungen: Marek Pijarowski leitete u.a. das Orchester der Nationalphilharmonie Warschau und das Orchester des Polnischen Rundfunks Kattowitz.

Das Stipendium der österreichischen Regierung, das ihm 1977 verliehen wurde, ermöglichte ihm das Studium an der Wiener Hochschule für Musik und Darstellende Kunst bei Karl Österreicher. Dort konnte er die Dirigierkunst von Bernstein, Karajan, Solti und Abbado kennenlernen.

In den Jahren 1980–2001 war Marek Pijarowski Generaldirektor und Chefdirigent der Breslauer Philharmonie, gleichzeitig war er als Leiter des Polnischen Festivals für Zeitgenössische Musik in Breslau tätig. In den Jahren 2002–2005 war er Direktor der Philharmonie Lodz sowie Erster Dirigent der Krakauer Philharmonie. Marek Pijarowski war auch Leiter des Internationalen Chopin-Klavierfestivals in Duszyni Zdrój.

Seit vierzig Jahren arbeitet Marek Pijarowski unaufhörlich mit allen polnischen Philharmonie- und Rundfunkorchestern zusammen. Regelmäßig gastierte er weltweit mit polnischen Ensembles; er trat in den meisten Ländern Europas auf, ferner auf Kuba, in Südkorea, China, Mexiko, Kanada und in den USA.

Im Jahre 1997 erhielt Marek Pijarowski den Professortitel. Derzeit doziert er (als Leiter der Dirigierklasse) an der Musikakademie Breslau sowie an der Fryderyk-Chopin-Musikuniversität Warschau.

GRANDIOSO

CHOPIN | SCHUMANN

Der in Lwiw geborene und in Kiew verstorbene Komponist, Pianist und Dirigent **Myroslaw Skoryk** (1938–2020), Schüler von u.a. Adam Softys und Dmitri Kabalewski gilt heute als einer der wichtigsten ukrainischen Musikschaffenden. Seine schöpferische Weltanschauung formierte sich unter dem großen Einfluss der Heimatkultur, damit ist auch seine Vorliebe zur regionalen Folklore, vor allem zur huzulischen, eng verbunden. Die kurze **Melodie a-Moll** (1981) ist ein kleiner Teil seines voluminösen Oeuvres – Skoryk schuf u.a. das orchestrale „Huzulische Triptychon“, den Klavierzyklus „In den Karpaten“, drei Klavierkonzerte, zehn (!) Violinkonzerte (in den Jahren 1969–2019 geschrieben), „Requiem“, „Psalmen“ und die Oper „Mose“; einen besonderen Platz nimmt das effektvolle „Karpatische Konzert“ (1972) für großes Orchester ein. Zwei seiner Tondichtungen knüpfen an den sechzigsten Jahrestag der großen Hungersnot in der Ukraine (des sog. „Holodomors“) sowie an den hundertsten Jahrestag der ukrainischen Auswanderung in die Vereinigten Staaten an. Außerdem befasste sich Skoryk erfolgreich mit Filmmusik: Er komponierte den Soundtrack u.a. zu Serhij Paradschanows berühmten „Feuerpferden“ (1964). Auch die heute Abend präsentierte „Melodie“ stammt aus seiner Filmmusik – sie erklingt in Wolodymyr Denyssenkos „Hochpass“. (4')

Als „frühlingshaft“ und „idyllisch“ bezeichnete der polnische Schriftsteller Jarosław Iwaszkiewicz in seinem erinnerungs- und zitierwürdigen Büchlein das **Klavierkonzert Nr. 2 f-Moll Op. 21** (1829/1830) von **Fryderyk Chopin** (1810–1849). Der Gewinner des 17. Chopin-Wettbewerbs, der südkoreanische Pianist Seong-Jin Cho, stellte wiederum in einem seiner Interviews, das Konzert sei „ein Musikstück über die Jugendliebe – die Emotionen, die in dieser Partitur zum Ausdruck kommen, sind sehr rein und gleichzeitig voller Leidenschaft“ – als Solist verkörpere er gewissermaßen die Rolle des Verliebten... Hervorzuheben sind außerdem mitreißende Virtuosität, romantisch-poetische Entrückung, Anklänge an Mozarts Tradition und einfallsreiche Auseinandersetzung mit dem damaligen „style brillant“.

Der erste Satz (Maestoso), an sich völlig konventionell konzipiert (als Sonatenform mit einer Doppelexposition), führt uns von Anfang an in die typisch chopinsche Welt des Lyrischen, Kantablen und Dramatischen. Was hier auffällt, ist das Fehlen einer traditionellen, effektvollen Solokadenz.

Der notturnoähnliche, träumerische Mittelsatz in Form einer Variationsreihe (endgültig mit *Larghetto* benannt) verdankt seinen Charakter Chopins Liebe zu der jungen Sängerin Konstanca Gładkowska. „Über der ergreifenden Tremolobegleitung der Streicher [...] erklingt ein spannungsgeladenes, deklamatorisch wirkendes Klavierrezitativ, unisono zu zwei Händen gespielt: ein äußerst expressives Frühlingsgewitter“ – so schrieb Iwaszkiewicz.

Der lebhafteste Schlusssatz (*Allegro vivace*), der eine Mazurka oder einen Kujawiak-Tanz nachahmt, ist ein kunstvolles Rondo. Die Moll-Tonart verleiht jedoch diesem Tanz eine ziemlich spezifische Atmosphäre – sie kann hier sogar ein wenig überraschend sein. Der plötzliche Tonartwechsel nach F-Dur am Ende dieses Satzes (manchmal als Ausdruck von Chopins jugendlichem Optimismus betrachtet) wird umso ausdrucksvoller – sie wird im Gedächtnis der Hörenden ebenso stark haftenbleiben, wie die charakteristischen Signale des Waldhorns (*forte* und *piano*) sowie die das Werk krönende hochvirtuose, schillernde Coda. (30')

Es gibt eigentlich zwei Entstehungsdaten der **Sinfonie Nr. 4 op. 120** von **Robert Schumann** (1810–1856). 1841 wurde ihre erste Fassung geschrieben (der Frau des Komponisten zugeeignet, in Leipzig uraufgeführt und verhältnismäßig kühl angenommen). Die zweite Version des Werkes entstand 1851 – also kurz nach Schumanns Suizidversuch – die zwei Jahre später in Düsseldorf präsentiert wurde.

Vier Sätze der klassischen Sinfonieform (mit ihrer typischen Disposition der Tempi: schnell – langsam – mäßig schnell und tänzerisch – wieder schnell) sind hier *attacca* zu spielen, was suggerieren würde, dass Robert Schumann sein Werk der romantischen Denkweise gemäß als

organisch-kohärente Orchesterfantasie betrachtete. Den kontinuierlichen Charakter der Sinfonie unterstreicht das zwischen den dritten und vierten Satz eingeführte Bindeglied, für das eine ähnliche Passage aus der 5. Sinfonie von Beethoven (möglicherweise) als Vorbild diente.

Die zweite Version (mit deutschen Tempobezeichnungen, alle Sätze folgen hier ohne Pausen aufeinander) wurde von Clara Schumann veröffentlicht. Die Erstfassung publizierte wiederum Johannes Brahms im Jahre 1891 (dadurch kam es zu einem Zerwürfnis zwischen ihm und Clara, die von der Ankündigung der Ausgabe überrascht war). Die Frau des Komponisten schätzte die endgültige Bearbeitung der Partitur. In der ersten Version sah sie viele reizvolle Details, die ein Licht auf Schumanns Kompositionsweise werfen, aber auch gewisse Ungeschicklichkeiten der Instrumentierung. Die Unterschiede in der musikalischen Substanz sind eher gering, man bemerkt ohne Weiteres, dass sein Klangideal das von Beethoven, Schubert und Mendelssohn war.

Brahms' Kommentar zur Erstfassung finden wir in einem Brief von 1886: „Es ist aber auch eine Freude zu sehen, wie das heiter und leicht Erfundene ebenso leicht und natürlich ausgesprochen wird. [...] Alles ist ganz selbstverständlich, und als könnte es ja gar nicht anders sein, nirgend eine grelle Farbe, nichts willkürlich aufgesetzt. Jeder, der sie sieht, ist meiner Meinung, dass die Partitur durch die Umarbeitung nicht gewonnen hat; an Anmut, Leichtigkeit, Klarheit gewiss verloren“.

Gegenwärtig pflegt man die beiden Redaktionen dieser Sinfonie aufzuführen, wobei wohl nur die zweite Fassung – gleichsam wider Brahms' Ansicht – im Konzertkanon verankert ist. (28')

Piotr Urbański
(Deutsche Fassung von Tomasz Kowalewski)

Wir laden Sie zu unseren Konzerten ein:

18.03.

Fr, 19:00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO

Khachaturyan spielt Schumann

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin

Sergey Khachaturyan Violine

Josep Caballé Domenech Leitung

R. SCHUMANN – Violinkonzert d-Moll op. posth. (WoO 23)

R. SCHUMANN – Sinfonie Nr. 2 C-Dur op. 61

25.03.

Fr, 19:00

großer Konzertsaal

GRANDIOSO

WEBER | STRAUSS | HALVORSEN

Sinfonieorchester der Philharmonie Szczecin

Alexandre Collard Horn

Kalle Kuusava Leitung

C. M. von WEBER – Ouvertüre zur Oper „Der Freischütz“ op. 77

R. STRAUSS – Hornkonzert Nr. 2 Es-Dur TrV 283

J. HALVORSEN – Suite ancienne op. 31

ORKIESTRA W DZISIEJSZYM KONCERCIE / ORCHESTER IM HEUTIGEN KONZERT

KONCERTMISTRZ /
KONZERTMEISTERIN
Karolina Hyla-Wybraniec

Grzegorz Sadowski
Ewa Kuśnierz
Zbigniew Banasiak

FAGOT / FAGOTT
Anna Bownik
Edyta Moroz

I SKRZYPCE / 1. VIOLINE
Joanna Wójtowicz
Edyta Wolańska
Izabela Wojciechowska
Dominik Gugąła
Joanna Hajkiewicz
Maria Sosnowska
Maria Nowak

WIOLONCZELA / VIOLONCELLO
Tomasz Szczęsny
Klara Świdrów
Dorota Cieśla
Małgorzata Mozdrzeń-Siemak
Beata Sawrymowicz

WALTORNIA / HORN
Katarzyna Sułkowska
Radosław Zamojski
Oleksandr Melnychenko
Dawid Kostrzewa

II SKRZYPCE / 2. VIOLINE
Anna Muzyk
Robert Smoliński
Joanna Bauer
Patrycja Kozak
Małgorzata Borowiecka
Łukasz Górewicz
Anna Czechorowska

KONTRABAS / KONTRABASS
Karol Nasiłowski
Jan Gottschling
Robert Możejewski

TRĄBKA / TROMPETE
Sławomir Kuszvara
Marcin Olkowski

ALTÓWKA / BRATSCHE
Ludmiła Rusin
Galina Smolińska
Izabela Joniec

FLET / FLÖTE
Anna Wojnowicz-Drężek
Filippo del Noce

PUZON / POSAUNE
Mateusz Kupski
Oleksij Haritonow*
Igor Puszkár

OBÓJ / OBOE
Izabela Kokosińska
Grzegorz Święciochowski

TUBA
Tomasz Zienkowicz

KLARNET / KLARINETTE
Krzysztof Baturó
Piotr Wybraniec

KOTŁY / PAUKEN
Dariusz Jagiełło

PERKUSJA / SCHLAGZEUG
Jacek Wierzychowski

*gościnnie / als Gast

SPRZEDAŻ I REZERWACJA BILETÓW W KASIE FILHARMONII

Sprzedaż biletów prowadzona jest w kasie Filharmonii oraz za pośrednictwem strony **www.filharmonia.szczecin.pl**.

Informujemy o możliwości asystowania pracowników Filharmonii osobom niepełnosprawnym podczas koncertów organizowanych przez Filharmonię. Prosimy o kontakt z kasą Filharmonii.

Filharmonia zastrzega sobie prawo do wprowadzenia zmian w repertuarze.

Na wszystkich wydarzeniach obowiązuje reżim sanitarny – używanie maseczek ochronnych, dezynfekcja dłoni oraz zachowanie bezpiecznych odległości (co najmniej 1, 5 m), preferowana jest płatność bezgotówkowa.

KASA: tel. +48 91 431 07 20, kasa@filharmonia.szczecin.pl

czynna od wtorku do czwartku w godz. 13:00–18:00, w piątek w godz. 13:00–20:00 oraz godzinę przed biletowanym wydarzeniem, którego organizatorem jest Filharmonia

INFOLINIA: tel. +48 539 94 94 54

czynna od wtorku do czwartku w godz. 10:00–16:00

facebook.com/filharmoniaszn | instagram.com/filharmoniaszn | twitter.com/filharmoniaszn

KARTENVERKAUF UND TICKETRESERVIERUNG:

Der Verkauf der Tickets wird an der Kasse der Philharmonie sowie durch die Website der Philharmonie (**www.filharmonia.szczecin.pl**) geführt.

KASSE: Tel. +48 91 431 07 20, kasa@filharmonia.szczecin.pl

Die Kasse ist geöffnet von Dienstag bis Donnerstag 13:00–18:00 Uhr,

am Freitag 13:00–20:00 Uhr und eine Stunde vor jeder von der Philharmonie organisierten Veranstaltung.

INFO: +48 539 94 94 54

von Dienstag bis Donnerstag 13:00–18:00 Uhr.

Wir informieren über die Möglichkeit der Unterstützung von Menschen mit Behinderungen während der Philharmonie organisierten Konzerte. Weitere Informationen an der Kasse der Philharmonie.

Die Philharmonie behält sich Programmänderungen vor.

Während aller Veranstaltungen gilt ein Hygieneregime – die Verwendung von Schutzmasken, Händedesinfektion sowie das Einhalten von Sicherheitsabständen (mindestens 1,5 m); bargeldloses Bezahlen wird bevorzugt.

facebook.com/filharmoniaszn | instagram.com/filharmoniaszn | twitter.com/filharmoniaszn

www.patronite.pl/filharmoniaszczecin

Mecenas Roku 2022

Oficjalnym Partner Filharmonii
w Szczecinie jest Dealer BMW Bońkowsky

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii

Partner Filharmonii